

В главното - единство, във второстепенното - свобода, във всичко - любов.

Блажени Августин

Иван Вълков, Йордан Пеянски,
Калина Сотирова,
Люба Никифорова, Саркис
Ованесян, Светлана Григорова

Редакционна Колегия

Главен редактор: Светлана Григорова

Стилистичен редактор: Люба Никифорова

Коректор: Уляна Василева

Превод: Наталия Иванова

Снимка на предната корица: Тодор Янков

Дизайн: Йордан Пеянски, Калина Сотирова

Сътрудници: Андрей Неделчев, Борислав
Георгиев, Манол Манолов, Марина Тодорова

Редколегията изказва благодарност на:

- Даниела Войнова за предоставените картина, статив и палитра, използвани на предната корица и втора страница.
- Даниела Гувска за трите предоставени картини, поместени на задната корица и страници 16 и 17.

Материали могат да се използват само със съгласието на редакцията. Вашите отзиви и препоръки по съдържанието и оформлението на списанието, както и авторски материали - статии, разкази, стихове, рисунки, снимки, - изпрацайте на адрес: Саркис Ованесян П.К. 72 София 1330, e-mail: prozoretz@mail.bg

Авторите носят отговорност за своите материали. Мнението на редакцията не винаги съвпада с тяхната позиция. Получените материали не се рецензират и не се връщат. Материалите на стр. 8, 20, 23, 28, 30 и 32 са преведени със съгласието на списанията „Вера и живот“ и „Тропинка“. Интернет страница: www.prozoretz.bg

Тема на броя:

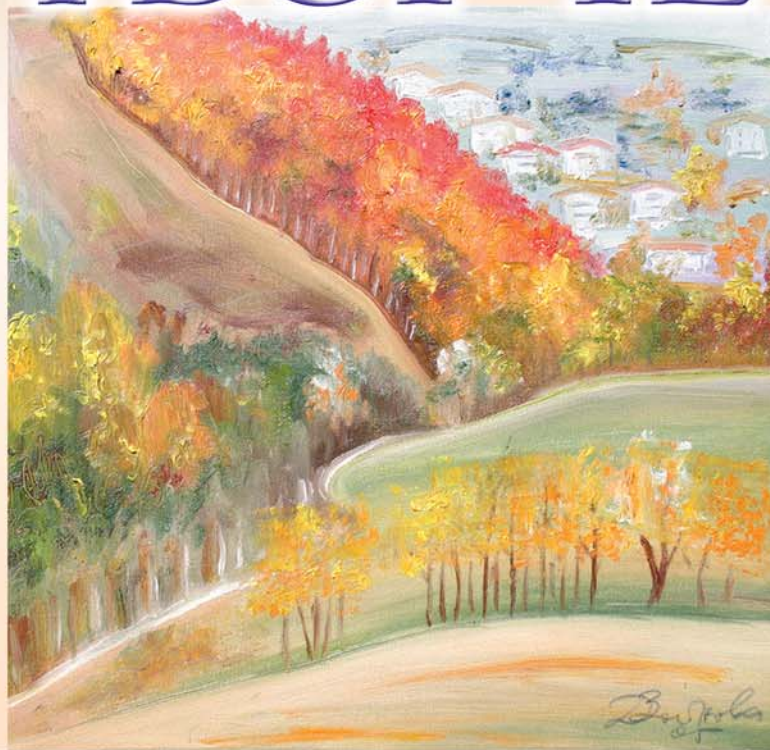
ТВОРЧЕ

“Творчество е създаване на нещо ново. Ако бобърът си прави бент или лястовицата си прави гнездо, те винаги действат така, както са действали стотици и хиляди години техните предци. Повтарят. Липсва творчески индивидуален разум. Твори само човекът! Образ и подобие на Твореца в човека са неговият разум, съвестта и творчеството му. Да лишиш човека от разум, е все едно да го направиш животно. Да му отнемеш съвестта, значи да го направиш машина. Да отнемеш у човека способността да твори, значи да го лишиш от най-важната черта на богоподобие.”

Александър Мен

В една от притчите, чрез които Христос обяснява на учениците Си какво е Божието царство - притчата за талантите - господарят дава на слугите си някакво богатство, което те трябва да разработят и умножат. И богатството е изчислено в таланти и мини. Талант и мина са съществували само теоретично: с тях са пресмятали, но те не са били монети в обращение.

Дали традиционното тълкуване на притчата идва от разбирането на думата "талант" като дарба или способност, или пък от схващането, че човек трябва да разгръща природните си дадености както би умножавал своето богатство - то е донякъде вярно. Но като че ли му убягва един нюанс. Талантите и

Съдържание

- 2 Светлана Григорова
Творчеството
- 4 Николай Бердяев
Как твори Творецът в твореца?
- 7 Калин Михайлов
Тих трип
- 8 Макс Лукадо
Смазана тръстика и замъглял фитил
- 10 Калин Михайлов
Античната трагедия и филмът...
- 14 Владимир Петровски
Интервю
- 16 Александрина Генчевска
Миг от Вечността
- 20 Волфганг Лайзенберг
Чудото си остава чудо

Но не при всички вярващи се разгръщат. Според притчата съотношението между честните слуги и мързеливите е 2:1. Според днешната реалност в църквите може би е 2:100 или 2:1000. Защо мисля така? Ако на двама плодотворни християни се падше един безплоден, Църквата щеше да изглежда доста по-жива, а и езическото наследство под формата на християнски окултизъм нямаше да процъфтява, защото нямаше да има условия за него. По-голямата част от съвременните християни имат манталитета на слугата, закопал това, което е получил от господаря си: "Всичко мое е за мен, защо да хабя време и енергия за нещо, което не е мое?" Но този човек наказва жестоко себе си, като мисли, че така за него е по-добре. И то не заради края му, който според притчата никак не е добър, а заради настоящето.

Той лишава себе си от удовлетворението, което има добрия слуга, от сътрудничеството с Бога, от радостта при пребъждането в Неговото присъствие, от съзнанието, че трудът му, макар да не е лесен, е вдъхновен и напътстван от Бога, Който го е сътворил физически, продължава да го твори духовно и чрез него твори Своето Царство. Божието творчество в човека се изразява в човешкото творчество.

На тази тема е посветен броят, който държите в ръцете си.

Светлана Григорова

СТВОТО

мините от притчата принадлежат не на човека, който ги получава, а на господаря му. Ние пък смятаме талантите си за наши и дори се гордеем с тях. Като ги усъвършенстваме, мислим само за себе си, защото човек, който не е приел Бога като Господар на своя живот, работи единствено за себе си, търси собствената си слава, воден от своето Аз.

Човек, който се ражда два пъти (първо - физически и след време - духовно), получава от Бога и дарби два пъти. Първия - като естествени дадености, втория, при кръщението със Светия Дух, което става при покаянието и новораждането му, - като духовни дарби. А духовните дарби изобщо не може да смята за свои - знае, че са дадени от Бога, за да ги употребява за полза на Църквата и за своя лична полза. Тези дарби с основание можем да оприличим на талантите и мините от притчата, които по думите на Исус се дават точно за тази цел - за преумножаване на Божието царство (Мат. 25 гл.; Лука 19 гл). Разбира се, те се разгръщат въз основа на естествените заложби, които при това не само не закърняват, а избуяват.

- Михаел Хандел
(Не)обикновеният Божи човек 23
- Павел Стефанов
„Духовете не ми дават мира“ 26
- Лю Чун Лин
От жаждата за смърт към новия живот 28
- И. Р. Бранденбург
Трябва да бъдеш човек 30
- Ерих Хицблек
За мравките, които некат хляб 32
- Борислав Георгиев
Кръстословица 34
- о. Серафим, Владимир Петровски
Светни, светни над моя мрак 35